

Friday, Apr 22nd

YOU ARE HERE: [KOLUMNE](#) | [GOST KOLUMNE](#) | [ISTRAGA TRAJE](#)

Istraga traje

Petak, 22 Travanj 2011 18:56

Simbolično razapinjanje „junačke zemlje mile“ i dalje traje, jer zavidnici se i bogolomnici iz reda regionalnih i globalnih „starješina“, moćno moderirani upravljачkom „antirimskom strukturom“, ne mire s hrvatskom slobodom i državnom nezavisnošću, osvojenom na petrovskoj stijeni, obranjenom u znamenu križa, i blagoslovljenom rječitom, i čudotvornom, potporom našega Wojtyła, Pape tisućljeća, S.B. Ivana Pavla II.

Poznata hrvatska crta naivnosti, s jedne strane, i stigma „Zvonimirove kletve“ i izdajstva, s druge, koristile su onima nedobronamjernima, antieuropejskim gospodarima Europe koji su, ne samo zanemarivali istinu i prezirali Hrvate, već su, povrh svega, savršeno zaštitili srpski naci(onalsocijalizam i minihitlera Slobu Miloševića od pravednoga suda i presuda poput onih kojima je u Nürnbergu bila zapečaćena sudbina nacističke Njemačke.

Radikalni srpski napadački nacrti i planovi, kao Garašaninovo „Načertanije“, Karadžićevo „Srbi svi i svuda“, Stojanovićevo „Do istrage vaše ili naše“, poslovnik i Ustav srpske organizacije „Ujedinjenje ili smrt“

iz 1911. (sa svesrpskim ciljem ujedinjenja „srpskih pokrajina“ u jedinstvenu Srbiju: „Bosne i Hercegovine, Crne Gore, Stare Srbije i Makedonije, Hrvatske, Slavonije i Srijema, Vojvodine, Primorja“-čl.7.), alkemičarski pretvoreni u postitoistički koncept velikosrpstva za XXI. stoljeće sadržan u nacionalnome „Memorandumu“ SANU i javnom događanju srpskih nacimitinga i intelektualno-političkih i masmedijskih izljeva mržnje prema nesrpskim narodima, te, završno, odjelotvoreni genocidnom ratnom agresijom „JNA“ i „Jugoslavije“ na, prethodno osmišljeno razoružane, tri „zapadne republike“, koje su, protivno volji totalitarističkoga Beograda, izabrale put demokracije – sve to nije bilo dostatno da, na sudu u Haagu, vlasti u Beogradu i sovjetofilna srpska „JNA“ budu optužene i osuđene za „udruženi zločinački pothvat“, ali zato je takvom lažnom ocjenom u ljetopise suda i u povijest UN-a trenutačno upisana hrvatska svenarodna obrana svoga doma i oslobođenje dijela hrvatskih zemalja od yu-srbske okupacije, a žrtva zločina agresije proglašena zločincem.

I stotinjak godina nakon što su javno, u zagrebačkomu glasilu SD(S)S-a „Srbobranu“ br. 168/169 god. 1902., objavljeni, srpski se nacionalpolitički radovi na „istrazi našoj“, na načertanijskom „opštem sojedinjenju Srbstva“ i na uništenju hrvatstva, uspješno nastavljaju, makar danas nešto manje opsežni od zamisli, svjetski poznatoga, srpskoga znanstvenika i geopolitičkoga stratega Jovana Cvijića o „cijelomu jugoslavenskomu kompleksu od Trsta do Soluna kao jednoj nacionalnoj cjelini“ (1908.). „Ponosni Dubrovčani su se odlučili za Srpstvo“, odaslali su svoju krilaticu „srbobranci“ iz g. 1902., revni učenici glasovitoga prisvajača hrvatskoga jezičnoga i narodnoga blaga – Vuka S. Karadžića, a današnji na njoj visoko lete i (bez ikojega primjerena civilizacijskoga odgovora s hrvatske strane), piratski oteto i prisvojeno hrvatsko književno blago stvoreno na hrvatskom jugu i u Dubrovniku, uvršćuju u srpski korpus i s tim se otetim hrvatskim blagom slobodno predstavljaju po vašarima i sajmovima, po učilištima, sveučilištima i knjižnicama diljem svijeta.

Iako je, na početku jugoagresije na Republiku Hrvatsku, tzv. međunarodna zajednica u biti stajala, ne uz europejsku i demokratsku Hrvatsku, nego na strani srpsko-crnogorskih đenerala i admirala Jokića i njihove velikosrbske „JNA“, ipak nisu pripadnici „Titove armije“ uspjeli pobjedonosno ugaziti, u studenome 1991., u opkoljeni Dubrovnik, jer su ih zaustavili hrabri hrvatski dragovoljci (među kojima su se neustrašivošću u obrani i ovoga dijela Domovine istaknuli i Hercegovci, što bijaše glavnim razlogom njihove potonje posvemašnje difamacije), ali zato Srbija, s vidljivim uspjehom, pljačka i prisvaja hrvatsku baštinu Dubrovnika, jer se naspram takvih čina stvarne institucije hrvatske

države, znanosti i kulture odnose kao da su već u nekoj novoj „Srboslaviji“. Tako si je i srpski književnik, član SANU-a Miro Vuksanović, glavni urednik edicije „Deset stoljeća srpske književnosti“, mogao dopustiti izjavu, u duhu „dva veka Vuka“, kako je u ediciji „zastupljena književnost pisana na **s r p s k o m** jeziku, na svim njegovim 'oblicima' i narječjima“ pa su „tako zastupljeni i dubrovački i bokokotorski pjesnici renesanse, baroka i prosvjetiteljstva, njih 50..., kao što će svoj izbor imati Držić i Gundulić“.

Političko-sudska prosudba i nepravomoćna sudska presuda u Haagu (u Velikoj Britaniji ocijenjena kao „trijumf Srbije“, a među Hrvatima kao „trijumf izdaje“!) o demokratskoj i domobraniteljskoj Republici Hrvatskoj u borbi za život i za slobodu kao „udruženom zločinačkom pothvatu“ te otimačina i posrbljivanje bitnoga dijela, odnosno jednoga od stupova, hrvatske književnosti zorno se uklapaju u koncept srbobranske „istrage“ hrvatstva i ponižavanja Hrvatske, u neprekinuti „proces pretapanja“ („Do istrage vaše ili naše“) istine u laž, hrvatstva u srpstvo/slavstvo ili u robstvo. Ni Hrvatska, niti mjerodavni međunarodni sud, ne znade se zašto, nisu sudili srpskom generalu agresorske „JNA“ Veljku Kadijeviću, „*krvniku iz Imotskoga*“ („Panorama“ br.7., str.42., Zagreb, 15.lipnja 1994.), a prijeđe li hrvatska vlast neodgovorno i preko ovih najnovijih kriptobarbarskih udara na Europu vrijednosti, na temelje nacionalnoga bitka i identiteta, mogla bi narod izložiti novim stradanjima i propadanjima, a zemlju unutarnjim komadanjima u sklopu budućih regionalizacija.

Mi se s pijetetom radujemo cvitnim nediljama i u duhu bodrimo, žrtvovane, častne borce za hrvatsku slobodu, spominjući se svih naših nevinih žrtava i stradalništva preko 20.000 istarskih Hrvata i Slovenaca, *žrtava fašističkoga nasilja*, koji su „od 1922. do 1930. prošli kroz talijanske zatvore, a ubijeno ih je 2.172.“ (Ernest Radetić, *Istra pod Italijom*, str.219., Zagreb, 1944.), s pouzdanjem kako su nam svima obrazi - poslije tolikih udaraca, pljuvanja i pljuskanja - postali kremen, i da nam sveudilj na dobro dođe Uskrs.

Mile Pešorda (Kolumna Eurogledi, Hrvatsko slovo br. 835., 22.travnja 2011.)